

Žiadna idylka, ale Kristus – Vládca a Sudca

Celý evanjeliový úryvok začína slávnostnou scénou príchodu Syna človeka v sláve na konci sveta spolu s jeho anjelmi. Posadí sa na trón, tzn. je tu obraz Syna človeka nie ako trpiaceho Božieho služobníka, ale ako Pána dejín, Vládcu sveta, čo sa pripomína najmä na slávnosť Krista Kráľa, ktorú budeme v Cirkvi sláviť najbližšiu nedeľu. Zdôraznená je predovšetkým Kristova sudcovská úloha. Pred ním sa zhromaždia všetky národy (nikoho neminie), ale súdi jednotlivcov (zodpovednosť každej osoby).

Z tejto slávnostnej perspektívy sa evanjeliové rozprávania nečakane mení na každodennú rutinu zo salaša, aby sa z obyčajného pastierskeho príkladu prevzali kritériá pre hodnotenie ľudského života. Ovce a kozy sa počas dňa pasú spolu, ale večer pri dojení a strihaní sa oddelia. Veta „ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta“ nehovorí o predurčení vopred niekoho, ale o vopred nastavených Božích kritériách. Ľudská sloboda rozhodnúť sa je nedotknutá. Pri čítaní tejto časti si uvedomujeme, že evanjeliové texty nehovoria len o milosrdnom odpúšťajúcom, súcitnom Ježišovi, ako, žiaľ, neraz chceme vidieť len túto jeho stránku. Kristus vystupuje ako Sudca a Pán, pred ktorého sa každý z nás bez výnimky postaví a predloží mu účet svojho života.

Rozhoduje náš bežný život

Pred súdnym trónom Božieho Syna sa neriešia veľkolepé okamihy ľudských dejín, ich zmysel a správny historický výklad. Vymenované situácie ilustrujú bežné ľudské biedy, ktoré môžu človeka postihnúť v živote: hlad, smäd, pocestný-cudzinec, nahota, choroba, väzenie. Ide teda skôr o každodenné okamihy nášho bežného života. Postoj k nim pramení z lásky a súcitu. Už v Starom zákone sa vyzdvihuje správanie, ktoré Boh od človeka očakáva: „Či nie to je pôst, ktorý sa mi ľúbi, keď rozviažete zväzky zločinné a roztvoríte zvierajúce putá, prepustíte zlomených na slobodu a rozlámete každé jarmo? Či nie, keď lámeš chudobným svoj chlieb, potulných bedárov zavedieš do domu, ak vidíš nahého, zaodeješ ho a pred svojím telom sa neskrývaš?“ (Iz 58,6-7) Utlíšenie hladu a smädu bolo prvým základným prejavom lásky človeka k človeku. V Starom zákone máme veľa príkladov, ktoré vyzdvihujú pohostinnosť voči pocestným. Návšteva chorého sa považuje za náboženskú čnosť. Návšteva vo väzení bola v staroveku nevyhnutnosťou pre väzňa, aby mal čo jesť a piť.

Rozpoznávacím znamením je postoj k najposlednejším

Zarážajúce je, že tí, ktorým kráľ adresuje slová odmeny, ale aj trestu, nevedeli, že tie skutky (ne) robili aj pre samotného Krista: „Kedy sme ťa videli...“ Rozpoznávacím znamením je vzťah k „týmto mojim najmenším bratom“ (Mt 25,40.45). „Najmenším bratom“ je každý, koho sa niektorá z bied tohto sveta dotkla. Keď Ježiš hovorí o svojich učeníkoch, používa grécky výraz mikrós, mikróteros – malý, najmenší (Mt 10,42; 18,6). Ale tu je použité iné grécke prídavné meno eláchistos, čo doslova znamená najposlednejší, tzn. ktokoľvek, koho postihlo nešťastie. Práve s ním sa Pán stotožňuje! On ako Boh sa podľa týchto kritérií správal a zanechal nám príklad. Niektorí by mohli úryvok interpretovať tak, že na vzťahu k Bohu vôbec nezáleží, stačí zostať na ľudskej rovine. Je potrebné pripomenúť Ježišovo prikázanie lásky k Bohu, z ktorého neoddeliteľne vychádza láska k blížnemu. Svojím poslanstvom podobenstvo zodpovedá podobenstvu O boháčovi a Lazárovi (Lk 16,19-31), kde sa Ježiš nepýta, či Lazár bol žid alebo príbuzný, ale jednoducho bol človekom, ktorý sa ocitol v núdzi. Podobne je to v podobenstve O milosrdnom Samaritánovi. Evanjeliový úryvok nám predkladá zamyslenie, čo je skutočné dôležité v našom živote, na čom záleží a čo máme robiť „teraz“, aby sme „raz“ obstáli pred Božím trónom.

autor: Mons. František Trstenský

zdroj: postoj.sk

SVIATOSŤ BIRMOVANIA - 2. časť

Dáva nám osobitnú silu, aby sme odvážne vyznávali Krista a nehanbili sa za kríž.

Keď chceme žiť ako zrelí kresťania, nestačí sa dať pobirmovať, musíme s Bohom aj naďalej spolupracovať, hovorí nitriansky pomocný biskup Peter Beňo.